

הופעותיו המורונטיות של ישוע

ישוע, אשר קם לתחייה, מתכוון כעת לבלות במשך זמן קצר באורנטיה על-מנת לחוות את הקריירה המורונטית של בן-אנוש מן העולמות. אף-על-פי שהוא יבלה את הזמן הזה בעולם שבו התגשם בגוף בן-תמותה, חוויה זו תהא מקבילה בכל המובנים לזו של בני התמותה של שטניה, אשר חולפים דרך החיים המורונטיים המתקדמים של שבעת העולמות העליונים של ירושם.

כלל העוצמה הטבועה בישוע – מתת החיים – אשר אפשרה לו לקום לתחייה מן המתים, היא מתת חיי הנצח אשר אותה הוא יעניק למאמיני המלכות, ואשר אפילו כעת היא מבטיחה את תחייתם ואת שחרורם מכבלי המוות הטבעי.

בני התמותה של העולמות ישכימו בבוקר תחייתם עם אותו סוג של גוף מעבר מורונטי אשר עמו קם ישוע מן הקבר בבוקר של יום ראשון הזה. בגוף מן הסוג זה לא זורם דם, והוויות מן הסוג הזה אינן ניזונות ממזון חומרי רגיל; ואולם יחד עם זאת, הצורות המורונטיות האלה הינן אמיתיות. כאשר המאמינים השונים ראו את ישוע לאחר תחייתו, הם אכן ראו אותו; הם לא נפלו קורבן לאשליה העצמית של חזיונות או הזיות.

אמונה אמיתית בתחייתו של ישוע היוותה את גרעין האמונה של כל הזרמים של תורת הבשורה המוקדמת. כל מורי הבשורה בירושלים, באלכסנדריה, באנטיוכיה ובפילדלפיה היו מאוחדים באמונה הבסיסית הזו בתחיית המאסטר.

כאשר מתבוננים בתפקיד המשמעותי אשר נטלה מרים המגדלית בהכרזה על תחייתו של המאסטר, ראוי לזכור כי מרים הייתה הדוברת הראשית של סגל הנשים, כפי שפטרוס שימש עבור הגברים. מרים לא עמדה בראש הנשים הפועלות, אך היא שימשה כמורה הראשית וכדוברת שלהן. מרים הפכה לאישה שקולה מאוד, ולפיכך התעוזה שבה דיברה אל הגבר אשר אותו חשבה לגנן הגן של יוסף, מעידה על האימה שאחזה בה כאשר מצאה את הקבר ריק. היו אלה הצער והאהבה העמוקים אשר היא חשה, וכן שלמות מסירותה, אשר גרמו לה לשכוח, אך לרגע, את האיסור אשר חל על אישה יהודייה לפנות אל גבר זר.

1. מבשרי התחייה

השליחים לא רצו שישוע יעזוב אותם; לפיכך, הם נטו להתעלם מכל אמירותיו על כך שהוא ימות, וכך גם מהבטחתו לקום שוב מן המתים. הם לא ציפו לתחייה כאשר זו התרחשה, והם סרבו להאמין בה עד אשר הם פשוט היו מוכרחים להאמין נוכח הראיות ללא-רבב וההוכחה המוחלטת של התנסותם שלהם.

לאחר שהשליחים סרבו להאמין לדיווח של חמש הנשים אשר טענו שראו את ישוע ושוחחו עמו, חזרה מרים המגדלית אל הקבר, ואילו האחרות הלכו אל ביתו של יוסף, שם הן תיארו את חוויותיהן לבתו של יוסף ולשאר הנשים. הנשים האמינו לדיווח שלהן. מעט לאחר השעה שש בבוקר, הלכו בתו של יוסף הרמתי וארבע הנשים האחרות אשר ראו את ישוע אל ביתו של ניקודמוס וסיפרו על המאורעות ליוסף, לניקודמוס, לדוד זבדיה ולשאר הגברים שהיו שם. ניקודמוס והאחרים הטילו ספק באמיתות הסיפור, הם הטילו ספק בכך שישוע קם לתחייה; הם שיערו שהיהודים לקחו את הגופה. יוסף ודוד נטו להאמין לדיווח, ולכן מיהרו לבדוק את הקבר ומצאו כי הכול אכן תאם את הדיווח של הנשים. הם היו האחרונים לראות את הקבר במצבו הזה, זאת משום שהכוהן הגדול

מסמך 190

שלח את מפקד משמר המקדש אל הקבר בשעה שבע וחצי ופקד עליו לקחת את התכריכים. המפקד עטף אותם בסדין פשתן והשליך אותם ממצוק סמוך.

מן הקבר הלכו דוד ויוסף ישירות אל ביתו של אליהו מרקוס, שם הם נפגשו עם עשרת השליחים באולם העליון. אך ורק יוחנן זבדיה נטה להאמין כי ישוע קם לתחייה, וגם הוא היה רחוק מלהאמין בדבר בלב שלם. פטרוס האמין בתחילה, אך בהמשך נמלא ספקות גדולים כאשר לא הצליח למצוא את המאסטר. כולם נטו להאמין שהיהודים לקחו את הגופה. דוד לא התווכח עמם, אך אמר כאשר יצא: "אתם השליחים, ואתם צריכים להבין את הדברים האלה. לא אתווכח אתכם, אבל עם זאת, אלך כעת אל ביתו של ניקודמוס, שם קבעתי להיפגש עם שליחי בבוקר הזה, ולאחר שהם יגיעו, אשלח אותם אל משימתם האחרונה, לבשר את תחייתו של המאסטר מן המתים. אני שמעתי את המאסטר אומר שלאחר שימות, יקום ביום השלישי, ואני מאמין לו." ולאחר דבריו אלו אל שגרירי המלכות המדוכאים והמיואשים, יצא דוד, אשר מינה את עצמו למנהל התקשורת והמודיעין, ועזב את השליחים. בדרכו החוצה מן האולם העליון הוא הניח בחיקו של מתי לוי את שק הכסף של יהודה, אשר הכיל את כל כספי קבוצת השליחים.

היה זה בקרבת השעה תשע-ושלושים שאחרוני עשרים-ושישה השליחים של דוד הגיעו אל ביתו של ניקודמוס. מיד דוד קיבץ אותם בחצר הרחבה ופנה אליהם כך:

"אישי ואחי, כל הזמן הזה שירתם אותי בהתאם לשבועת האמונים אשר נשבעתם לי ואשר נשבעתם זה לזה, ואני קורא לכם להעיד כי מעולם לא שלחתי אתכם עם מידע כוזב בידיכם. אני עומד לשלוח אתכם אל משימתכם האחרונה כשליחיה המתנדבים של המלכות, ובזה הנני משחרר אתכם משבועתכם ומפזר את סגל השליחים. אישי, הנני מכריז בפניכם כי סיימנו את עבודתנו. המאסטר לא נזקק עוד לשליחים בני-תמותה; הוא קם לתחייה מן המתים. הוא אמר לנו לפני שנעצר כי הוא ימות ויקום לתחייה ביום השלישי. אני ראיתי את הקבר – הוא ריק. שוחחתי עם מרים המגדלית ועם ארבע הנשים האחרות אשר דיברו עם ישוע. הנני מפזר אתכם כעת, נפרד מכם לשלום, והמסר אשר אותו הנני מפקיד בידיכם עבור המאמינים הוא: ישוע קם לתחייה מן המתים; הקבר ריק."

מרבית הנוכחים ניסו להניא את דוד מלעשות זאת. ואולם, הם לא הצליחו להשפיע עליו. אז הם ביקשו לשכנע את השליחים, ואולם אלה לא הקשיבו למילות הספקות. וכך, מעט לפני השעה עשר בבוקר של יום ראשון הזה, יצאו עשרים-ושישה השליחים לדרך, להיות הראשונים לבשר את עובדת האמת הכבירה של תחיית ישוע. והם יצאו למשימה הזו כפי שעשו פעמים רבות קודם לכן, מתוך השבועה אשר נשבעו לדוד ואשר נשבעו זה לזה. הגברים הללו בטחו בדוד עד מאוד. והם יצאו למשימתם אפילו מבלי שהשתהו לשוחח עם אלה אשר ראו את ישוע; הם האמינו לדבריו של דוד כפשוטם. מרביתם האמינו למה שדוד אמר להם, ואפילו אלה אשר הטילו ספק-מה נשאו את המסר באותה ודאות ובאותה מהירות.

השליחים, הסגל הרוחני של המלכות, מקובצים היום באולם העליון, מלאים בחששות ובספקות, בעוד שההדיוטות הללו, המייצגים את הניסיון הראשון ליצור חברה המבוססת על אחוות האדם של בשורת המאסטר, יוצאים בפקודת מנהיגם היעיל וחסר-הפחד לבשר על תחייתו של גואל עולם ויקום. והם מעניקים את השירות החשוב הזה עוד לפני שנציגו הנבחרים מוכנים להאמין לדבריו, או לקבל את הראיות אשר הציגו עדי הראייה.

העשרים-ושישה הללו יצאו אל ביתו של אלעזר בבית עניא, ומשם אל כל מרכזי המאמינים, מבאר-שבע שבדרום ועד לדמשק וצידון שבצפון; ומפילדלפיה שבמזרח ועד לאלכסנדריה במערב.

לאחר שדוד נפרד מאחיו, הוא הלך אל ביתו של יוסף לקחת את אמו, ומשם הם יצאו אל בית עניא והצטרפו אל משפחתו הממתינה של ישוע. דוד נשאר שם עם מרתה ועם מרים עד לאחר שהם מכרו את רכושן, והתלווה אליהן במסען להצטרף אל אחיהן אלעזר בפילדלפיה.

בערך שבוע לאחר מכן, לקח יוחנן זבדיה את מרים אם ישוע אל ביתה בבית צידה. אחיו הבכור של ישוע, יעקב, נותר עם משפחתו בירושלים. רות נותרה בבית עניא עם אחיותיו של אלעזר. יתר בני משפחתו של ישוע חזרו לגליל. דוד זבדיה יצא בראשית חודש יוני מבית עניא לכיוון פילדלפיה יחד עם מרתה ומרים, יום לאחר שנישא לרות, אחותו הצעירה ביותר של ישוע.

2. הופעתו של ישוע בבית עניא

למן הרגע שבו ישוע קם לתחייה בצורתו המורונטית ועד להרקעתו הרוחנית מעלה, ישוע הופיע תשע-עשרה פעמים בדמות נראית-לעין בפני מאמיניו אשר בארץ. הוא לא הופיע בפני אויביו, ואף לא בפני מי שלא יכול היה להפיק תועלת רוחנית מהופעתו בדמות נראית-לעין. הופעתו הראשונה הייתה בפני חמש הנשים בסמוך לקבר; הופעתו השנייה, בפני מרים המגדלית, אף היא בסמוך לקבר.

הופעתו השלישית התרחשה בבית עניא, בערך בצהרי יום ראשון הזה. מעט לאחר צוהרי היום, עמד יעקב, אחיו המבוגר ביותר של ישוע, בגן של אלעזר לפני הקבר הריק של אחיהן של מרתה ומרים אשר קם לתחייה, והגה בחדשות אשר הביאו שליחיו של דוד רק שעה אחת קודם לכן. יעקב תמיד נטה להאמין במשימה של אחיו הבכור עלי אדמות, אך זה מכבר הוא איבד את הקשר עם עבודתו של ישוע והתמלא ספקות גדולים בנוגע להכרזות אשר הכריזו השליחים מאוחר יותר בדבר היותו המשיח. המשפחה כולה נבהלה והייתה מבולבלת עד מאוד מן החדשות שהביאו השליחים. ובעת שיעקב עמד מול הקבר הריק של אלעזר, הגיעה למקום מרים המגדלית והחלה לספר למשפחה בהתרגשות על אודות חוויותיה בשעות הבוקר המוקדמות בקבר של יוסף. עוד בטרם סיימה לומר את דבריה, הגיעו דוד זבדיה ואמו. רות, כמובן, האמינה לדיווח, וכך גם יהודה, לאחר ששוחח עם דוד ועם שלומית.

בינתיים, בעודם מחפשים אחר יעקב ועוד לפני שמצאו אותו, בעודו עומד שם בגן בסמוך לקבר הריק, הוא הפך מודע לנוכחות קרובה, כאילו משהו נגע בו בכתף; וכאשר הוא נפנה להסתכל, הוא ראה צורה מוזרה הולכת ומופיעה בהדרגה לצדו. הוא נדהם מכדי לדבר והיה מפוחד מדי מכדי לברוח. ואז דיברה אליו הצורה המוזרה ואמרה: "יעקב, באתי לקרוא לך לשרת את המלכות. שלב ידיים עם אחיך ובוא אחרי". כאשר שמע יעקב את שמו, הוא ידע שמדובר באחיו הבכור, ישוע, אשר פנה אליו. הם כולם התקשו פחות או יותר להכיר את הצורה המורונטית של המאסטר, אך רק מעטים התקשו להכיר את קולו, או לזהות את אישיותו המקסימה, לאחר שהוא החל לתקשר עמם.

כאשר יעקב הבין כי ישוע פונה אליו, הוא החל ליפול על ברכיו וקרא, "אבי ואחי", אך ישוע ביקש ממנו לעמוד בשעה שהם דיברו. והם צעדו ברחבי הגן ושוחחו במשך כמעט שלוש דקות; הם שוחחו על חוויות הימים שעברו ועל האירועים הצפויים בעתיד הקרוב. כאשר הם התקרבו אל הבית, אמר ישוע: "להתראות, יעקב, עד שאברך את כולכם יחד."

יעקב רץ אל תוך הבית, אפילו בעת שחיפשו אותו בבית פגי, וקרא: "ממש עכשיו ראיתי את ישוע ושוחחתי איתו, פגשתי אותו. הוא לא מת; הוא קם לתחייה! הוא נעלם אל מול עיני ואמר 'להתראות, יעקב, עד שאברך את כולכם יחד'." מיד עם סיום דבריו, חזר יהודה, ואז יעקב סיפר לטובת יהודה מחדש על אודות המפגש שלו עם ישוע בגן. כעת כולם החלו להאמין בתחייתו של

מסמך 190

ישוע. כעת הכריז יעקב שהוא איננו מתכוון לחזור לגליל, ודוד קרא: "לא רק נשים נרגשות ראו אותן; אפילו גברים אמיצים החלו לראות אותן. אני מצפה לראות אותן בעצמי."

דוד חיכה אך מעט, שכן הופעתו הרביעית של ישוע לעיני אדם אירעה מעט לפני השעה שתיים בביתן של מרתה ומרים, כאשר הוא נגלה לעיני כל בני משפחתו הארצית וחבריהם, כעשרים איש בסך הכול. המאסטר הופיע ליד הדלת האחורית הפתוחה ואמר: "שלום עליכם. ברכות לכל מי שפעם היו קרובי דמי, ולאחיי ואחיותיי למלכות השמים. כיצד הטלתם ספק? מדוע התמהמהתם כל-כך בטרם בחרתם ללכת בלב שלם אחר אור האמת? בואו, אפוא, הצטרפו אל אחוות רוח האמת במלכות האב." ממש כאשר הם החלו להתאושש מן ההלם הראשוני אשר אחז בהם, והם נעו לקראתו כמו על-מנת לחבקו, הוא נעלם מעיניהם.

הם ביקשו כולם למהר אל העיר ולספר לשליחים אחוזי הספקות את אשר אירע, אך יעקב עצר בעדם. אך ורק מרים המגדלית הורשתה לשוב אל ביתו של יוסף. יעקב אסר עליהם לפרסם את דבר הביקור המורונטי הזה, בשל דבר-מה אשר אמר לו ישוע בעת שיחתם בגן. ואולם, יעקב מעולם לא גילה לאיש יותר על אודות שאירע בפגישתו עם המאסטר אשר קם לתחייה באותו יום בביתו של אלעזר שבבית עניא.

3. בביתו של יוסף

הופעתו המורונטית החמישית של ישוע לעיני בני-אדם בני-תמותה אירעה בנוכחותן של כעשרים-וחמש נשים מאמינות אשר התקבצו בביתו של יוסף הרמתי, בערך בשעה ארבע-ורבע אחר הצהריים של אותו יום ראשון. מרים המגדלית חזרה אל ביתו של יוסף רק כמה דקות לפני ההופעה הזו. יעקב, אחי ישוע, ביקש ממנה שלא לספר דבר על אודות הופעתו של המאסטר בבית עניא. אך הוא לא ביקש את מרים להימנע מלספר על אודות המאורע לאחיותיה המאמינות. ועל-כן, לאחר שמרים השביעה את כל הנשים לשמור על הסוד, היא החלה לספר להן את אשר אירע זמן קצר ממש לפני כן, בעת ביקורה אצל משפחתו של ישוע בבית עניא. וממש באמצע הסיפור המרגש הזה, נפלה עליהן לפתע דממה; הן הבחינו בקרבן בדמותו של ישוע אשר קם לתחייה. הוא בירך אותן ואמר: "שלום עליכן. באחוות המלכות לא יהיו יהודים ולא גויים, לא עשירים ולא עניים, לא בני חורין ולא עבדים, לא גברים ולא נשים. אתן נקראות לבשר את החדשות הטובות על אודות חירות האנושות אשר מניבה את בשורת היות האדם בנו של האל במלכות השמים. לכו אל קצוות עולם ובשרו את הבשורה הזו, ותנו תוקף לאמונת המאמינים בה. ובשעה שתעשו כן, אל תשכחו לסעוד את החולים ולחזק את חלשי הלב ומוכי הפחדים. ואני אהיה עמכן תמיד, אף עד קצוות עולם." ולאחר שסיים לומר את הדברים האלה, הוא נעלם מעיניהן, והנשים השתטחו אפיים ארצה וסגדו בדממה.

מכל חמש ההופעות המורונטיות של ישוע עד לאותו רגע, מרים המגדלית הייתה עדה לארבע.

כתוצאה מכך שהשליחים נשלחו בשעות הבוקר, וכתוצאה מרמיזות בלתי-מודעות על אודות הופעתו של ישוע בביתו של יוסף, החלה השמועה להתפשט ובשעות הערב המוקדמות הגיעה לאוזני מנהיגי היהודים השמועה שדווח ברחבי העיר כי ישוע קם לתחייה, וכי רבים טענו שראו אותו במו עיניהם. חברי הסנהדרין נרעשו עד מאוד לשמע השמועות האלה. לאחר התייעצות חפזה עם חנן, כינס כיפא פגישה של הסנהדרין לשעה שמונה באותו ערב. במהלך הפגישה הזו הוחלט לסלק מבתי הכנסיות כל אדם אשר יזכיר את תחייתו של ישוע. אפילו הוצע שכל מי שיטען שראה אותו ראוי להיות מומת; ההצעה הזו, אפוא, לא הובאה להצבעה משום שהפגישה התפזרה בבלבול שהלכה למעשה, היה קרוב לפאניקה. הם העזו לחשוב שהם סיימו עם ישוע אחת ולתמיד. והם עמדו לגלות שהצרות האמיתיות שלהם עם האיש מנצרת רק החלו.

4. הופעה לעיני היוונים

המאסטר ערך את הופעתו המורונטית השישית בסביבות השעה ארבע-וחצי, בביתו של אדם בשם פֶּלוֹיוֹס, ובפני כארבעים מאמינים יוונים אשר נקבצו שם. בעת שהם עסקו בדיווחים על אודות תחייתו של המאסטר, הופיע הוא עצמו ביניהם, אפילו שהדלתות היו נעולות בבטחה, ואמר: "שלום עליכם. אף כי בן האדם הופיע בארץ בקרב היהודים, הוא בא לסעוד את כל בני האדם. במלכותו של אבי לא יהיו יהודים ולא גויים; אתם כולכם תהיו אחים – בני האלוהים. לכן, אפוא, אל קצוות עולם והטיפו לבשורת הגאולה אשר קיבלתם משגרירי המלכות, ואני אהיה עמכם באחוות בני האמונה והאמת של האב." ולאחר שציווה עליהם כך, נפרד מהם ישוע והם לא ראו אותו יותר. הם נשארו בבית כל אותו הערב; הם התיירו ופחדו מדי מכדי לצאת. באותו לילה איש מן היוונים לא עצם עין; הם נשארו ערים כל הלילה ודנו בדברים הללו, מתוך תקווה שהמאסטר יבקר אותם שוב. מקרב קבוצת היוונים הזו נכחו רבים בגת שמנים כאשר החיילים עצרו את ישוע ובשעה שיהודה בגד בו בנשיקה.

השמועות על אודות תחייתו של ישוע מן המתים והדיווחים על אודות ההופעות הרבות אשר ערך לעיני חסידי החלו לפוזז במהירות, וכל העיר הייתה כמרקחה. המאסטר כבר הופיע לעיני בני משפחתו, לעיני הנשים ולעיני היוונים, והוא עתיד היה להופיע בקרב השליחים. הסנהדרין עמדה להתחיל לדון בבעיות החדשות האלה אשר ניצבו לפתע לפתחם של מנהיגי היהודים. ישוע חשב הרבה על שליחו, ואולם הוא ביקש להניח להם להימצא לבדם למשך כמה שעות נוספות, בכדי שיוכלו להרהר ולשקול את הדברים ביסודיות בטרם יבקר אותם.

5. ההליכה עם שני האחים

בְּאֶמָאֹס, כעשרה קילומטרים ממערב לירושלים, חיו שני אחים, רועי צאן, אשר בילו את שבוע הפסח בירושלים וחזו בקורבנות, בטקסים ובארוחות. קְלִיאֹפֶס, האח הבכור, האמין חלקית בישוע; לכל הפחות הוא סולק מבית הכנסת בשל כך. אחיו, יַעֲקֹב, לא היה מאמין, אף-על-פי שהוא מאוד הסתקרן ממה ששמע על אודות תורת המאסטר ופועלו.

בשעות אחר הצהריים של יום ראשון, כחמישה קילומטרים מחוץ לירושלים, כמה דקות לפני השעה חמש, בזמן ששני האחים הללו צעדו אל עבר אֶמָאֹס, הם שוחחו שיחה ערה מאוד על אודות ישוע, תורתו, פועלו, ובמיוחד על השמועות שהקבר שלו היה ריק, וכן שנשים מסוימות שוחחו עמו. קליאופס נטה להאמין לדיווחים הללו, אך יעקב התעקש שכל העניין היה שקרי ככל הנראה. בזמן שהם התווכחו וצעדו לעבר ביתם, אירעה הופעתו המורונטית השביעית של ישוע, עת הוא הופיע לצדם בשעה שהלכו. קליאופס שמע את ישוע מלמד לעתים מזומנות, ואף סעד עמו מספר פעמים בביתם של מאמיניו בירושלים. ואולם, הוא לא הכיר את המאסטר אפילו כאשר הוא שוחח עמם בחופשיות.

לאחר שישוע צעד עמם לאורך מרחק קצר, הוא אמר: "על מה דברתם בכזו התרגשות כאשר פגשתי אתכם?" ולאחר שדיבר, הם נעמדו והתבוננו בו בהפתעה מהולה בעצב. אמר קליאופס: "הייתכן שהיית בירושלים ואינך יודע אילו דברים קרו לא מזמן?" שאל אז המאסטר, "אילו דברים קרו?" ענה קליאופס: "אם אתה לא יודע על זה, אתה היחיד בירושלים שלא שמע את השמועות על אודות ישוע מנצרת, אשר היה נביא גדול, במילה ובמעשה, לפני האדם ולפני המקום. הכוהנים הגדולים והשליטים שלנו הסגירו אותו לרומאים ותבעו מהם לצלוב אותו. רבים מאתנו קיוו שהוא יהיה זה אשר יגאל את ישראל מעול הגויים. אבל זה עוד לא הכול. היום הוא היום השלישי מאז נצלב, ונשים מסוימות הדהימו אותנו היום כאשר הכריזו שממש היום, בשעת בוקר מוקדמת, הן הלכו לקבר שלו ומצאו אותו ריק. ואותן נשים מתעקשות על כך שהן שוחחו עם האדם הזה; הן טוענות שהוא קם לתחייה מן המתים. וכאשר הנשים האלה דיווחו על כך לגברים, שניים משליחי

מסמך 190

רצו אל הקבר ואף הם מצאו שהוא ריק" – ואז קטע יעקב את דברי אחיו ואמר, "אבל הם לא ראו את ישוע."

ובזמן שהם המשיכו ללכת, אמר להם ישוע: "כמה לאט אתם מבינים את האמת! אם תספרו לי שדיברתם על תורתו של האדם הזה, הרשו לי להאיר את עיניכם, שכן אני מכיר את תורתו יותר מכם. האם לא תזכרו שישוע זה תמיד לימד כי מלכותו איננה מן העולם הזה, וכי כל בני האדם, באשר הם בני האלוהים, ימצאו חירות וחופש באושר הרוחני של אחוות השירות האוהב במלכות החדשה הזו של אמת אהבתו של אבינו שבשמיים? האם לא תזכרו כי בן האדם הזה הכריז על גאולת האל למען כל בני האדם, סעד את החולים והפגועים ושחרר את אלה אשר השתעבדו לפחד ולרוע? האם אינכם יודעים כי אדם זה מנצרת אמר לשליחיו כי הוא חייב ללכת לירושלים, להימסר לידי אויביו אשר ימיתו אותו, וכי הוא יקום ביום השלישי? האם לא נאמרו לכם כל הדברים האלה? האם מעולם לא קראתם בתורה על יום התשועה הזה ליהודי ולגוי, ככתוב ונברכו כל משפחות האדמה; כי ישמע את שוועת הנזקקים ואת נפשות האֲבִיוֹנִים יוֹשִׁיעַ; ויִתְבָּרְכוּ בוֹ כָּל-גּוֹיִם יִאֲשְׁרוּהוּ? כי גואל כזה יהיה כצל סלע כבד בְּאֶרֶץ עֵינִיפָה. כְּרָעָה, עָדְרוּ יָרָעָה, בָּזְרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים, וּבְחִיקוּ יִישָׂא. שִׁיפֶקֶח עֵינָיִים עֲנֻוֹת וְיֹצִיא מִמֶּסְגֶּר אֶסִּיר, מִן הַחוּשָׁךְ אֶל מְלֹא הָאוֹר; שְׂכָל יוֹשְׁבֵי חוּשָׁךְ יֵרְאוּ שׁוֹב אֶת אֹרֶה הַמֶּלֶאךָ שֶׁל גְּאוּלַּת הָעֵד. שִׁיחַבֹּשׁ אֶת נֶשֶׁבְרֵי הַלֵּב, יִקְרָא לְשִׁבְיוֹם דְּרוֹר, וְלֹאֲסוּרִים בַּפֶּחַד וּבִרְשָׁע פֶּקַח קוֹחַ. שִׁינַחֵם אֶת כָּל הָאֲבֵלִים, וְיִיתֵן לָהֶם שִׁשׁוֹן תַּחַת אֶבֶל, מַעֲטָה תְהִילָה תַּחַת רוּחַ כְּהֵה. שִׁיְהִיָּה חֲמַדַּת כָּל הַגּוֹיִם וְשִׁמְחַת עַד לְכָל מִבְקָשֵׁי הַצֶּדֶק. שֶׁבֶן הָאֵמֶת וְהַצֶּדֶק הַזֶּה יִזְרַח עַל הָעוֹלָם בְּאוֹר מִרְפָּא וּמַעֲזָה יִשׁוּעוֹת; אֶפִּילוֹ שִׁיּוֹשִׁיעַ אֶת הָאוֹבֵדִים מִחֲטָאִים; שְׂאֲכָן יִבְקֹשׁ וְיִוֹשִׁיעַ אֶת הָאֲבֵד. שֶׁלֹּא יִחְסַל אֶת הַחֲלָשִׁים, אֲלֵא יִשְׁבִּיעַ אֶת כָּל הַרְעֵבִים וְהַצִּמְאִים לְצֶדֶקָה. שְׂכָל הַמֵּאֲמִין לוֹ יֵשׁ לוֹ חַיֵּי עוֹלָם. שִׁימְלֵא אֶת כּוֹלֵם בְּרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ, וְכִי רוּחַ הָאֵמֶת הַזֶּה תִּהְיֶה בְּקִרְבּוֹ לְמִקְוֵה מֵיִם נוֹבְעִים לְחַיֵּי עוֹלָם. הָאֵם לֹא הִבַּנְתֶּם כִּמְהָ כִּבְרִיָּה הִיִּיתָ בְּשׁוֹרַת הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם הָאֵדֶם הַזֶּה? הָאֵם אִינְכֶם מִבְּנִיִּים אֶת גּוֹדֵל הַגְּאוּלָּה אֲשֶׁר כָּבֵר קִיבַלְתֶּם?"

וכך הם התקרבו אל כפר מגוריהם של האחים הללו. והאחים לא פצו פה החל מהרגע שישוע החל ללמד אותם. וכאשר הם התקרבו אל ביתם הפשוט, ישוע עמד להיפרד מהם וללכת במורד הדרך, אך הם אילצו אותו להיכנס ולהישאר איתם. הם טענו שהייתה זו כבר שעת לילה וכי עליו ללון איתם. לבסוף הסכים ישוע, ומעט לאחר שנכנסו לבית הם ישבו לסעוד. הם נתנו לו את הלחם לברך עליו, וכאשר הוא החל לבצוע את הלחם ולהעביר להם, נפקחו עיניהם, וקליאופס הבחין שהאורח שלהם הוא המאסטר בכבודו ובעצמו. וכאשר אמר, "זה המאסטר –", נעלם ישוע המורונטי מעיניהם.

ואז הם אמרו זה לזה, "אין פלא שהלב שלנו בער כאשר דיבר אלינו בשעה שהלכנו בדרך! וכאשר הוא פקח את עינינו להבין את הכתוב בתורה!"

הם לא המתינו על-מנת לסיים את הארוחה. הם ראו את המאסטר המורונטי, והם רצו מביתם, מיהרו בחזרה אל ירושלים כדי להפיץ את הבשורות הטובות כי הגואל קם לתחייה.

בערך בשעה תשע באותו ערב, וממש לפני שהמאסטר הופיע בפני העשרה, התפרצו שני האחים הנרגשים הללו אל האולם העליון שבו נמצאו השליחים, הכריזו על כך שהם ראו את ישוע ודיברו איתו. והם סיפרו את כל מה שישוע אמר להם, ואיך שהם לא הבחינו מי הוא היה עד לרגע שבצע מן הלחם.